

КОНЦЕПТУАЛЬНІ ПІДХОДИ ДО ПОБУДОВИ ОБЛІКОВОЇ ПОЛІТИКИ АГРАРНИХ ПІДПРИЄМСТВ З УРАХУВАННЯМ ІНТЕРЕСІВ ПОТЕНЦІЙНИХ ІНВЕСТИТОРІВ

ГРУШИЦЬКИЙ Олег

Львівського національного університету імені Івана Франка

<https://orcid.org/0009-0009-4209-7588>

olehgru@gmail.com

У статті розглянуто концептуальні підходи до формування облікової політики аграрних підприємств з урахуванням інформаційних потреб потенційних інвесторів та зовнішніх стейкхолдерів. Акцентовано, що в умовах нестабільного макроекономічного середовища, зростання ризиків та конкуренції за інвестиційні ресурси, облікова політика перестає бути суто внутрішнім регламентом ведення бухгалтерського обліку. Вона набуває нового значення – інструменту стратегічного управління, що формує імідж підприємства, забезпечує довіру до його фінансової звітності та слугує основою для прийняття інвестиційних рішень. Особлива увага приділена аграрному сектору як чутливій і нестабільній галузі, що потребує специфічного підходу до обліку через наявність біологічних активів, сезонність виробництва, значну залежність від природно-кліматичних умов та обмеженість доступу до капіталу.

Автором обґрунтовано необхідність адаптації облікової політики до концепції інвесторської приватності – підходу, за якого всі елементи облікової політики повинні бути прозорими, доступними для інтерпретації та орієнтованими на користувачів фінансової інформації. Рекомендовано включення до облікової політики положень, що забезпечують повне розкриття методів обліку сезонних витрат, біологічних активів, державних субсидій, амортизаційних підходів та податкових пільг. Обґрунтовано важливість послідовності облікових рішень у часі як індикатора стабільності управління, що посилює довіру з боку інвесторів.

З метою підвищення зрозумілості та порівнянності фінансової інформації запропоновано впровадження уніфікованої структури приміток до фінансової звітності, яка має містити логічні блоки, пов'язані з оцінкою активів, зобов'язань, доходів, ризиків та соціальних витрат. Окремий акцент зроблено на інтеграції принципів корпоративної соціальної відповідальності (CSR) та ESG (екологічного, соціального та управлінського компонентів) у процес формування облікової політики, що є ключовим чинником для соціально відповідальних інвесторів, міжнародних донорів та кредитних організацій.

У результаті дослідження сформульовано висновок, що сучасна облікова політика аграрного підприємства має розглядатися не лише як обліковий інструмент, а як комунікаційна платформа між підприємством та інвесторами, що дозволяє зменшити інформаційну асиметрію, підвищити довіру та забезпечити фінансову стійкість підприємства у довгостроковій перспективі.

Ключові слова: облікова політика, аграрні підприємства, інвестиційна привабливість, фінансова звітність, інвесторська приватність, сезонні витрати, біологічні активи, прозорість обліку.

<https://doi.org/10.31891/mdes/2025-16-40>

Стаття надійшла до редакції / Received 20.04.2025

Прийнята до друку / Accepted 02.05.2025

ПОСТАНОВКА ПРОБЛЕМИ У ЗАГАЛЬНОМУ ВИГЛЯДІ ТА ЇЇ ЗВ'ЯЗОК ІЗ ВАЖЛИВИМИ НАУКОВИМИ ЧИ ПРАКТИЧНИМИ ЗАВДАННЯМИ

У сучасних умовах розвитку економіки, що характеризується високим рівнем нестабільності макроекономічного середовища, інфляційними коливаннями, посиленням геополітичних ризиків та невизначеністю регуляторного середовища, питання залучення інвестицій набуває виняткової ваги для підприємств усіх форм власності та видів економічної діяльності [1]. Особливо це стосується аграрного сектору, який відіграє ключову роль у забезпеченні продовольчої безпеки країни, створенні доданої вартості в сільській місцевості та генерації валютних надходжень. Проте, попри значний економічний потенціал, аграрні підприємства України стикаються з численними бар'єрами на шляху до залучення капіталу, зокрема – недостатньою фінансовою прозорістю, слабкою прогнозованістю результатів діяльності, обмеженою аналітичністю облікових даних.

В умовах посиленої конкуренції за інвестиційні ресурси між підприємствами різних галузей важливо не лише мати реальні конкурентні переваги, а й вміти ефективно їх демонструвати. Відтак на передній план виходять питання комунікації з інвесторами, зокрема через фінансову звітність та супровідну документацію. Одним із найбільш вагомих інструментів, який опосередковано впливає на якість та переконливість фінансової інформації, є облікова політика підприємства. Вона виступає не просто технічним інструментом ведення бухгалтерського обліку, а стратегічним документом, який дозволяє продемонструвати управлінську спроможність підприємства, логіку прийняття рішень, адаптацію до змін зовнішнього середовища та внутрішню фінансову дисципліну. У сучасному інституційному контексті облікова політика розглядається як компонент корпоративного іміджу, а отже - як фактор формування довіри інвесторів.

Аграрний сектор має низку особливостей, що ускладнюють процес стандартизації облікової політики та підвищують вимоги до її адаптивності. По-перше, це сезонність сільськогосподарського

виробництва, що унеможливило б рівномірне формування витрат і доходів упродовж року та потребує специфічного підходу до визнання результатів діяльності. По-друге, аграрні підприємства мають справу з біологічними активами, які змінюють свою форму та вартість у процесі зростання, дозрівання або вирощування, що створює додаткові складнощі для об'єктивної оцінки активів і зобов'язань. По-третє, високий рівень ризикованості ведення господарства, пов'язаний із впливом кліматичних умов, ринкової кон'юнктури та обмеженої можливості страхування, формує попит на більш прозору, обґрунтовану та адаптивну систему обліку. Саме ці особливості вимагають глибшого осмислення і вдосконалення існуючих підходів до формування облікової політики у сфері сільського господарства [2].

Питання формування облікової політики не є новими для вітчизняної бухгалтерської науки та практики. Однак традиційно облікова політика розглядалась переважно у межах вимог національних положень (стандартів) бухгалтерського обліку або міжнародних стандартів фінансової звітності. Такий нормативно-обмежений підхід не враховує сучасні виклики, пов'язані з необхідністю формування інвестиційного іміджу підприємства, адаптації до очікувань внутрішніх і зовнішніх користувачів звітності, включно з фінансовими донорами, банками, венчурними фондами та стратегічними партнерами. З огляду на це, виникає необхідність переосмислення облікової політики як інструменту не лише внутрішнього регулювання, а й публічного представлення підприємства у системі ринку капіталів.

Таким чином, облікова політика в аграрних підприємствах має спиратися на концептуальні принципи, що поєднують законодавчу відповідність, галузеву специфіку, стратегічну спрямованість та прозорість комунікацій із зовнішніми стейкхолдерами. Лише за таких умов вона може стати чинником довіри з боку інвесторів, а отже - реальним джерелом підвищення інвестиційної привабливості підприємства.

АНАЛІЗ ДОСЛІДЖЕНЬ ТА ПУБЛІКАЦІЙ

Проблематика формування облікової політики підприємств у контексті інвестиційної привабливості є предметом наукового інтересу багатьох українських і зарубіжних дослідників. Зокрема, значний внесок у розвиток теоретичних та прикладних основ облікової політики зробили Ф. Ф. Бутинець, який у своїх роботах розглядає облікову політику як важливий елемент системи бухгалтерського обліку, що забезпечує узгодженість методів обліку та відображення господарських процесів у звітності. На думку І. В. Жиглей, облікова політика виконує не лише регламентуючу, а й комунікативну функцію, оскільки сприяє забезпеченню прозорості управлінських рішень для зовнішніх користувачів, зокрема інвесторів.

Гуцайлюк З. В. акцентує увагу на специфіці організації облікової політики в аграрному секторі, зокрема на особливостях обліку біологічних активів, сезонних витрат та державної підтримки, що потребують окремого підходу до відображення в обліковій політиці. У працях Лінник О. І. обґрунтовано необхідність орієнтації облікової політики аграрних підприємств на очікування зовнішніх користувачів фінансової звітності, що сприяє зниженню інформаційної асиметрії та підвищує привабливість підприємства для потенційних інвесторів.

У сучасних публікаціях О. Є. Кузьміна та Н. І. Гринчук обґрунтовано концепцію інформаційної відкритості підприємств як ключової передумови інвестиційної довіри, де важливу роль відіграє якість приміток до фінансової звітності, обґрунтованість методологічних рішень та послідовність застосування облікових процедур. Водночас Сопко В. В. та Пархоменко В. І. у своїх дослідженнях розглядають облікову політику як частину ширшої системи фінансової звітності та управління, що має враховувати вимоги не лише національного, а й міжнародного фінансового середовища.

Отже, науковий дискурс підтверджує зростаюче значення облікової політики як засобу підвищення інвестиційної привабливості, однак водночас засвідчує необхідність її подальшої адаптації до специфіки аграрної діяльності та очікувань ринку капіталів.

ФОРМУЛЮВАННЯ ЦІЛЕЙ СТАТТІ

Метою цієї статті є дослідження концептуальних підходів до формування облікової політики в аграрних підприємствах з орієнтацією на інформаційні потреби потенційних інвесторів, виявлення ключових проблем, що знижують інвестиційну прозорість обліку, та формування рекомендацій щодо його вдосконалення в умовах трансформації фінансового управління.

ВИКЛАД ОСНОВНОГО МАТЕРІАЛУ

Облікова політика традиційно розглядається як сукупність принципів, методів і практичних підходів до ведення бухгалтерського обліку на підприємстві, які забезпечують єдину методологічну основу для формування, оцінки та відображення господарських операцій у фінансовій звітності. Вона закріплює обрані варіанти організації облікового процесу відповідно до вимог національного або міжнародного законодавства, зокрема щодо методу амортизації, методу оцінки запасів, способів визнання доходів та витрат тощо. Такий технічний підхід дозволяє забезпечити внутрішню узгодженість обліку та дотримання законодавчо встановлених норм.

Однак у сучасних умовах функціонування економіки, коли підприємства активно конкурують за обмежені фінансові ресурси, роль облікової політики виходить далеко за межі суто бухгалтерського інструменту. Сьогодні вона дедалі частіше сприймається як елемент системи стратегічного управління, що дозволяє формувати довіру до підприємства з боку зовнішніх користувачів інформації, насамперед інвесторів. У цьому контексті облікова політика стає своєрідним «індикатором» якості управління, глибини внутрішніх процедур контролю та здатності підприємства реагувати на виклики ринку.

Особливої ваги ці трансформації набувають у сфері агробізнесу, яка характеризується високою залежністю від природно-кліматичних умов, нестабільністю ринків збуту, сезонністю виробництва, труднощами у прогнозуванні грошових потоків і, як наслідок, високим рівнем інформаційної невизначеності. Для інвесторів, які оцінюють підприємства аграрної галузі як потенційні об'єкти вкладення коштів, важливо отримати достовірну, повну й послідовну фінансову інформацію, яка б дозволила зробити обґрунтовані висновки щодо їх платоспроможності, прибутковості, стабільності та ризиків. У такому випадку якість облікової політики перетворюється на визначальний фактор формування інвестиційної довіри.

Крім того, варто враховувати, що джерела капіталу для аграрних підприємств часто є обмеженими. На відміну від компаній промислового або фінансового сектору, аграрії не завжди мають доступ до широкого спектра інструментів фондового ринку або системної підтримки з боку міжнародних фінансових інституцій. У багатьох випадках ключовими партнерами аграрного бізнесу виступають банки, лізингові компанії, міжнародні донори, венчурні фонди або приватні інвестори, які потребують чітких обґрунтувань та доказів прозорості фінансової діяльності.

У цьому контексті облікова політика набуває комунікаційної функції - вона стає не лише внутрішнім регламентом обліку, а й документом, що формує уявлення зовнішнього середовища про якість облікової системи підприємства, його фінансову відповідальність та управлінську зрілість. Облікова політика, що є логічною, послідовною, адаптованою до галузевих умов і ретельно задокументованою, створює передумови для формування довгострокових довірчих відносин з інвесторами.

Варто підкреслити, що сучасний підхід до формування облікової політики передбачає не просто вибір «технічних параметрів» обліку, а й узгодження її з загальною стратегією підприємства, цільовими індикаторами ефективності, потребами зовнішньої звітності. В аграрних підприємствах, де звітність має враховувати специфіку обліку біологічних активів, земельного банку, сезонних витрат, державних субсидій та страхових механізмів, облікова політика повинна бути не лише точкою опори для бухгалтера, а й «мовою», якою підприємство спілкується з потенційними інвесторами [5].

У контексті посилення ролі облікової політики як інструменту формування довіри інвесторів природним продовженням є усвідомлення того, якими є конкретні очікування інвесторів щодо облікової інформації, її структури, змісту, рівня деталізації та логіки формування. Адже саме ступінь відповідності цим очікуванням значною мірою визначає, чи буде підприємство сприйняте як прозоре, передбачуване та привабливе для інвестування. Сучасні інвестори - особливо ті, хто працює з високоризиковими секторами, такими як аграрний - вимагають не лише формального дотримання облікових стандартів, а й переконливості в обґрунтуванні обраних підходів, повноти розкриття фінансової картини та наявності пояснень, які дозволяють оцінити не лише результат, а й процес прийняття рішень.

Сучасні інвестори очікують від аграрних підприємств не лише фінансової звітності за встановленими стандартами, а й високого рівня достовірності, прозорості та інтерпретації даних. У цьому аспекті звичайна бухгалтерська інформація вже не сприймається як самодостатня: вона має бути доповнена якісним аналітичним супроводом, який пояснює логіку застосованих методів та демонструє зв'язок між економічними процесами і фінансовими результатами. Іншими словами,

сучасна облікова політика має бути не тільки внутрішньо логічною і регламентованою, але й «читабельною» для зовнішнього користувача.

Особливо це стосується аграрної галузі, де високий рівень природної мінливості, сезонності, біологічної трансформації активів та численних зовнішніх чинників робить фінансові показники складними для інтерпретації без контексту. Відповідно, інвестори звертають увагу на те, наскільки чітко у звітності розкрито такі аспекти, як:

- методи оцінки біологічних активів та змін у їх вартості протягом періоду (зокрема - застосування справедливої вартості проти собівартості);
- підходи до амортизації основних засобів, особливо сільськогосподарської техніки, яка використовується нерівномірно;
- принципи визнання доходів у сезонних циклах (наприклад, дохід за договорами форвардного продажу або від реалізації врожаю, зібраного у попередньому періоді);
- формування резервів під ризики, пов'язані з несприятливими погодними умовами, коливанням цін на зерно, зміною державної підтримки тощо.

Крім того, інвестори звертають увагу на послідовність облікових підходів у часі, що є свідченням стабільності управлінських рішень. Раптова зміна методу амортизації або підходу до оцінки запасів без належного обґрунтування може бути розцінена як спроба маніпулювання результатом. У зв'язку з цим примітки до фінансової звітності повинні містити не лише опис методів, а й їх пояснення та аналіз впливу на ключові фінансові показники, що дозволить інвесторам проводити горизонтальний аналіз змін у динаміці.

Облікова політика аграрного підприємства повинна відображати економічну сутність операцій, а не лише їх юридичну форму. Це особливо важливо при визнанні орендних операцій, державних дотацій, умов спільної діяльності або довгострокового фінансування через кооперативи чи кредитні спілки. Економічна сутність передбачає аналіз реального розподілу ризиків, вигод та контролю, а отже - глибше розуміння того, як працює бізнес і які ризики він несе.

Крім того, інвестори дедалі частіше звертають увагу на узгодженість облікової політики з корпоративною соціальною відповідальністю (CSR) та ESG-показниками (Environmental, Social, Governance). Для аграрних підприємств це означає необхідність відображення в обліковій політиці підходів до обліку екологічних витрат, збереження ґрунтів, обігу пестицидів, оплати праці найманих працівників і т.п. Це формує цілісне уявлення про підприємство як стабільного і відповідального партнера, здатного залучити не лише комерційний, а й соціально орієнтований капітал.

Отже, облікова політика аграрного підприємства має бути сфокусована на таких критеріях, як прозорість, логічність, інтерпретованість і адаптивність до потреб зовнішніх користувачів. Це вимагає від підприємства не лише глибокого розуміння облікових стандартів, а й здатності формувати облікові рішення, які відповідають стратегії розвитку, умовам виробництва та очікуванням інвесторів. Такий підхід дозволяє не лише відповідати мінімальним вимогам законодавства, а й перетворює облікову політику на реальний інструмент залучення інвестицій та підвищення фінансової репутації аграрного бізнесу.

У контексті вищезазначеного доцільним є впровадження концепції інвесторської приватності до формування облікової політики, яка передбачає надання інвесторам чіткого, доступного та повного обсягу інформації, необхідної для прийняття зважених рішень щодо співпраці з аграрним бізнесом.

Концепція інвесторської приватності виходить із припущення, що зовнішній користувач - інвестор, партнер, кредитор чи регулятор - має право не лише на формальний доступ до звітності, а й на інтерпретацію ключових управлінських рішень у сфері обліку. У цьому аспекті облікова політика повинна бути не лише внутрішньо логічною, а й зовнішньо зрозумілою - інформаційно відкритою та комунікативно адаптованою [7]. Її зміст має забезпечити інвестора впевненістю у передбачуваності облікових рішень, відсутності довільного трактування норм та стабільності підходів у часі.

Застосування цього підходу є особливо актуальним для підприємств аграрного сектору, які функціонують у високоризиковому середовищі та часто залежать від зовнішнього фінансування. Враховуючи галузеву специфіку, облікова політика таких підприємств повинна містити чіткі роз'яснення щодо обліку сезонних витрат, які формуються нерівномірно протягом року і суттєво

впливають на фінансовий результат у проміжному періоді [3]. Це дозволяє інвесторам розуміти циклічність грошових потоків і реальну прибутковість бізнесу на річному горизонті.

Також важливою складовою інвестор-орієнтованої політики є відображення принципів обліку запасів, особливо в частині вибору методу оцінки (FIFO, середньозваженої собівартості тощо), частоти інвентаризації та трактування втрат унаслідок псування або неякісної продукції. У контексті агробізнесу це набуває особливого значення, оскільки продукція є нетривкого зберігання, а її вартість - чутлива до ринкової кон'юнктури.

Особливої уваги заслуговує також облік біологічних перетворень, що є унікальною характеристикою сільськогосподарської діяльності. Аграрні підприємства повинні відображати у своїй обліковій політиці методику оцінки біологічних активів, розкривати частоту їх переоцінки, рівень використання справедливої вартості, джерела інформації для визначення ринкових цін тощо. Це дозволяє інвесторам адекватно інтерпретувати зміну вартості активів, а також уникати хибних висновків щодо доходності внаслідок умовного приросту, не підкріпленого грошовими потоками.

Окремий аспект, що потребує включення до облікової політики з урахуванням концепції інвесторської приватності, - це розкриття інформації щодо податкових пільг та спеціальних режимів, якими користується підприємство. Умови оподаткування суттєво впливають на кінцеву прибутковість, а отже - і на інвестиційну привабливість. Аграрні підприємства, які застосовують спеціальні режими (наприклад, єдиний податок IV групи, звільнення від ПДВ на окремі види діяльності), повинні чітко вказувати обсяг вигод, які отримуються, а також тривалість дії таких переваг.

З метою підвищення зрозумілості облікової політики для широкого кола користувачів доцільним є впровадження уніфікованої структури приміток до фінансової звітності, яка забезпечить послідовне і порівнянне відображення ключових параметрів політики [9]. Така структура повинна включати блоки за функціональними сегментами - облік активів, зобов'язань, доходів і витрат, податків, соціальних зобов'язань, екологічних ризиків тощо.

Водночас сучасні тренди корпоративного управління зумовлюють інтеграцію принципів корпоративної соціальної відповідальності (CSR) та ESG (Environmental, Social, Governance) в систему фінансової звітності [10]. Це означає, що облікова політика повинна включати положення щодо обліку витрат на охорону довкілля, енергоефективність, утилізацію відходів, охорону праці, соціальні виплати, а також правила звітності щодо управління корпоративними ризиками. Для аграрного сектору, який особливо взаємодіє з природним середовищем, ці аспекти мають стратегічне значення.

ВИСНОВКИ З ДАНОГО ДОСЛІДЖЕННЯ

І ПЕРСПЕКТИВИ ПОДАЛЬШИХ РОЗВІДОК У ДАНОМУ НАПРЯМІ

Таким чином, застосування концепції інвесторської приватності дозволяє трансформувати облікову політику з внутрішнього регламенту у відкритий комунікаційний документ, що забезпечує інвесторів повною, зрозумілою та галузеву адаптованою інформацією. У результаті аграрне підприємство формує позитивний імідж, знижує інформаційні бар'єри у відносинах із донорами капіталу і зміцнює власну конкурентоспроможність у середовищі зростаючої боротьби за інвестиційні ресурси.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Бутинець Ф. Ф. Облікова політика підприємства: теорія, методологія, організація. Житомир : ЖДТУ, 2013. 398 с.
2. Гуцайлюк З. В. Бухгалтерський облік у сільському господарстві: навч. посіб. Київ : Центр учбової літератури, 2018. 288 с.
3. Жиглей І. В. Облікова політика в системі управління підприємством: концептуальні основи. Економічний часопис-XXI. 2020. № 5-6(1). С. 47-51.
4. Кузьмін О. Є., Гринчук Н. І. Інформаційна відкритість підприємств: бухгалтерський аспект. Фінанси, облік і аудит. 2021. № 2. С. 23-30.
5. Лінник О. І. Роль облікової політики в управлінні інвестиційною привабливістю аграрних підприємств. Агросвіт. 2022. № 4. С. 19-25.
6. International Financial Reporting Standards (IFRS). IFRS Foundation. URL: <https://www.ifrs.org>

7. OECD Guidelines for Multinational Enterprises. Responsible Business Conduct. Paris : OECD Publishing, 2020.
8. Regulation (EU) 2019/2088 of the European Parliament on sustainability-related disclosures in the financial services sector (SFDR).
9. Сопко В. В., Пархоменко В. І. Облікова політика як інструмент формування облікової інформації. Бухгалтерський облік і аудит. 2021. № 3. С. 12-18.
10. Чеканов В. А., Хомутченко І. Ю. Стандарти ESG у корпоративній звітності аграрного бізнесу. Економіка та держава. 2023. № 10. С. 34-39.

REFERENCES:

1. Butynets, F. F. (2013). *Oblikova polityka pidpryemstva: teoriia, metodolohiia, orhanizatsiia* [Accounting policy of the enterprise: Theory, methodology, organization]. Zhytomyr: ZhDTU.
2. Hutsailiuk, Z. V. (2018). *Bukhholderskyi oblik u silskomu hospodarstvi* [Accounting in agriculture]. Kyiv: Tsentr uchbovoi literatury.
3. Zhihleř, I. V. (2020). Oblikova polityka v systemi upravlinnia pidpryemstvom: kontseptualni osnovy [Accounting policy in enterprise management system: Conceptual foundations]. *Ekonomichnyi chasopys–XXI*, (5-6(1)), 47-51.
4. Kuzmin, O. Ye., & Hrynchuk, N. I. (2021). Informatsiina vidkrytist pidpryemstv: bukhholderskyi aspekt [Information openness of enterprises: Accounting aspect]. *Finansy, oblik i audyt*, (2), 23-30.
5. Lynnyk, O. I. (2022). Rol oblikovoi polityky v upravlinni investytsiinoiu pryvablyvistiu ahrarnykh pidpryemstv [The role of accounting policy in managing the investment attractiveness of agricultural enterprises]. *Ahrosvit*, (4), 19-25.
6. IFRS Foundation. (n.d.). *International Financial Reporting Standards (IFRS)*. Retrieved from <https://www.ifrs.org>
7. OECD. (2020). *OECD Guidelines for Multinational Enterprises: Responsible Business Conduct*. Paris: OECD Publishing.
8. European Parliament. (2019). *Regulation (EU) 2019/2088 on sustainability-related disclosures in the financial services sector (SFDR)*.
9. Sopko, V. V., & Parkhomenko, V. I. (2021). Oblikova polityka yak instrument formuvannia oblikovoi informatsii [Accounting policy as a tool for generating accounting information]. *Bukhholderskyi oblik i audyt*, (3), 12-18.
10. Chekanov, V. A., & Khomutchenko, I. Yu. (2023). Standarty ESG u korporatyvnyi zvitnosti ahrarnoho biznesu [ESG standards in the corporate reporting of agribusiness]. *Ekonomika ta derzhava*, (10), 34-39.

CONCEPTUAL APPROACHES TO STRUCTURING ACCOUNTING POLICIES OF AGRICULTURAL ENTERPRISES TAKING INTO ACCOUNT THE INTERESTS OF POTENTIAL INVESTORS

HRUSHYTSKYI Oleh
Ivan Franko National University of Lviv

The article considers conceptual approaches to forming accounting policies of agricultural enterprises taking into account the information needs of potential investors and external stakeholders. It is emphasized that in an unstable macroeconomic environment, increasing risks and competition for investment resources, accounting policies cease to be purely internal accounting regulations. They acquire a new meaning - a strategic management tool that forms the image of the enterprise, ensures trust in its financial statements and serves as the basis for making investment decisions. Particular attention is paid to the agricultural sector as a sensitive and unstable industry that requires a specific approach to accounting due to the presence of biological assets, seasonality of production, significant dependence on natural and climatic conditions and limited access to capital.

The author substantiates the need to adapt accounting policies to the concept of investor privacy - an approach in which all elements of accounting policies should be transparent, accessible for interpretation and focused on users of financial information. It is recommended to include provisions in accounting policies that ensure full disclosure of methods for accounting for seasonal costs, biological assets, government subsidies, depreciation approaches and tax benefits. The importance of the consistency of accounting decisions over time as an indicator of management stability, which enhances investor confidence, is substantiated.

In order to improve the clarity and comparability of financial information, it is proposed to introduce a unified structure of notes to financial statements, which should contain logical blocks related to the assessment of assets, liabilities, income, risks and social costs. A special emphasis is placed on the integration of the principles of corporate social responsibility (CSR) and ESG (environmental, social and governance components) into the process of forming accounting policies, which is a key factor for socially responsible investors, international donors and credit institutions.

The study concluded that the modern accounting policy of an agricultural enterprise should be considered not only as an accounting tool, but as a communication platform between the enterprise and investors, which allows reducing information asymmetry, increasing trust and ensuring the financial stability of the enterprise in the long term.

Keywords: accounting policy, agricultural enterprises, investment attractiveness, financial reporting, investor privacy, seasonal costs, biological assets, accounting transparency.